

[Ellemann-Jensen]

hvordan vi er villige til at medvirke til en positiv og frivillig form for overskudsdeling og spredning af ejendomsretten. Det står vi ved. Men vi vil ikke støtte regeringens ØDKrav, uanset hvad regeringen så måtte tilbyde. Venstre vil ikke tillade, at den forhåbentlig forbigående krise i dansk økonomi bliver misbrugt til at lave samfundet om efter LO-ledelsens ønsker, og vi finder det helt malplaceret, at regeringen nu forlanger dette som betaling for indgreb, der i øvrigt ikke virker.

Nu må regeringen mande sig op, mande sig op til at komme med en løsning på problemerne, ikke bare med et diktat, der ikke har udsigt til at virke. Det skylder regeringen befolkningen.

Poul Schlüter (KF):

I statsministerens tale i går var der usædvanlig mange uhyrligheder. En af de værste fik vi i slutningen, for da sagde statsministeren, at regeringens forslag er den eneste løsning, som kan sætte en positiv udvikling i gang, den eneste forsvarlige løsning. Det lød næsten, som om statsministeren havde fået en åbenbaring. Sikken dog en gang tom retorik. Det havde været sandere, og det havde været mere oplysende, hvis statsministeren i stedet havde sagt: disse 18 forslag er den eneste løsning, hr. Thomas Nielsen vil tillade, og han er den eneste, regeringen ønsker at tage afgørende hensyn til. Så havde tingene været sat på plads.

Selvfølgelig er det ikke den eneste mulige løsning. Statsministeren kan blot se sig omkring og kaste blikket på f. eks. vore nabolande. I alle andre lande løser man disse års tunge problemer anderledes, end det danske socialdemokrati vil det. Det gælder i Vesttyskland, det gælder i Norge, det gælder i Sverige, det gælder i Finland. Og dér lykkes det, for dér bruger man andre metoder.

I intet land er det gået dårligere under disse års krise end i Danmark. Vi har bundrekorden. Det har vi, når det gælder arbejdsløsheden, det har vi, når det gælder betalingsbalanceunderskuddene. Det har vi, når det gælder gældsætning til udlandet. Det har vi, når det gælder uorden i økonomien. Det er gået enestående elendigt i de år, statsministeren har heddet Anker Jørgensen.

Og nu kommer så 18 forslag, hvormed regeringen skraber bunden. Efter valget i oktober møder vi for første gang i vor politiske historie en socialdemokratisk regering, som gør sig til et rent ekspeditionskontor for LO-toppens politiske mål. Regeringens 18 lovforslag er samlet den mest socialistiske politik, som nogen sinde er blevet forelagt i folketinget. Gennemføres de 18 forslag som skrevet, vil vi være så tæt på et socialistisk samfund, som man nu engang kan komme uden direkte statsovertagelse af produktionsmidlerne. (*Muntherhed*). Det er sandelig ikke noget at grine ad, for det vil være en hård straf over et samfund, som i løbet af de seneste årtier to gange har været i stand til at fordoble befolkningens og først og fremmest lønmodtagernes levestandard.

Men det skal der nu gøres op med. Nu skal de 18 forslag gennemføres. Det vil være et fantastisk misbrug af Danmarks elendige økonomiske situation, som ingen har et større enkeltansvar for end socialdemokratiet.

Gennemføres de 18 forslag, vil det være et dødsstød mod de sidste rester af lyst, vilje og evne til, at borgerne og virksomhederne kan bringe landet gennem krisen i kraft af arbejdsindsats, i kraft af øget produktion, i kraft af igangsætning af nye arbejdspladser, der kan klare sig, fordi produktionen sker til konkurrencedygtige priser. Hvem vil have lyst og evne til at drive privaterhverv, til at løbe en risiko i fremtiden? Jeg garanterer for, at det bliver færre end før. Med det samfundsmønster, socialdemokratiet nu vil virkeliggøre, vil der blive ti unge, der stiller sig op i køen for offentlig ansættelse, for hver én, der søger ind i private, produktive virksomheder.

Regeringens 18 forslag er opbygget, så de kommer til at betyde en stadfæstelse og forlængelse af den nye fattigdom i det danske samfund. Regeringens forslag løser ikke problemerne, men umuliggør, at de løses. Det fremgår også af regeringens egne triste tal.

Socialdemokratiet har nu i årevis været garanten for, at vi i Danmark skulle have en alt for høj, nødvendig arbejdsløshed.

Nu kommer man så med en kæmpeplan, og man siger, at den skal afstedkomme, at i 1983 får vi 55.000 færre ledige. Men hvordan hænger det sammen? Det er færre end ellers, og hvad bliver det til, inden vi når 1983? Netop nu har vi omkring 140.000 arbejdslø-